

[Søren Olesen.]

kan blive sagligt fremmet. I forslaget, som nu er blevet fremsat flere gange, er der forskellige ting, som vi regner for forbedringer. Vi mener, det er rimeligt at forhøje grænsen for den skattefri indtægt — jeg kunne endda tænke mig, at den ligger temmelig lavt endnu. Hele prisudviklingen har forskubbet indtægternes værdi, således at det skattefrie beløb, selv om det nu er forhøjet til 2 500 kr. for hver person, vist ikke engang svarer til den forandring, der er sket i hele pris- og indtægtsniveauet.

Vi mener også, at forenklingen kunne føres videre. Der er foreslået visse forenklinger, men der er endnu en mængde tillæg og fradrag, og desværre hænger de to ting sammen. Hvis man giver et større skattefrit fradrag, kan man undvære mange af de tillæg og fradrag, som man stadig arbejder med, før det endelige skattebeløb udfindes. Jeg tænker her bl. a. på det mærkelige forhold, at en mand, som har fri uniform, skal have tillæg til skatten, medens en anden, som selv skal skaffe uniform, får et fradrag. Jeg synes, man må gå ud fra, at der er taget hensyn til alle disse småting ved lønansættelserne, og derfor kan man godt se bort fra dem, når man foretager skatteberegningen. Det samme gælder i nogen grad for de selvstændige erhvervsdrivendes vedkommende; jeg tænker her på, at der vel ingen grund er til, at forbrug af egne produkter skal ansættes til detailpriser.

Vi vil altså gerne tilsige vort medarbejde til en yderligere forenkling, for så vidt man kan finde frem til det. Der er endnu en ting i det foreliggende forslag, som efter min mening er et fremskridt, nemlig at man vil ophæve progressionen for de mindre og måske mellemste indtægters vedkommende, således at procentsatserne er ens op til 16 000 kr. i skattepligtig indtægt.

I den forbindelse synes jeg ikke man kan undgå at tænke på, at netop ved hjælp af progressionen har staten i virkeligheden fået større indtægter end dem, indtægtsstigningerne har betinget. Det vil sige, at statens indtægter af de personlige skatter er steget mere end indtægten for landets borgere. Man taler for tiden så meget om prisregulering, og man kan sige, at her har staten fået en dobbelt prisregulering. Når indtægterne bliver højere, træder progres-

sionen i virksomhed, og så får staten ikke alene den dobbelte skat, men måske den tredobbelte, fordi indtægten er blevet beskattet med en højere procentsats. Det er også det forhold, der har gjort, at merindtægten blev særlig hårdt beskattet; det har i hvert fald bidraget til det. Derfor er det egentlig uforståeligt, at man, samtidig med at man har fået en sådan dobbelt prisregulering på skatternes område, har skullet finde på nye skatter hvert eneste år. Man kan vel sige, at staten i hvert fald burde have haft rigeligt til sit behov, når den har fået sine indtægter forøget mere, end borgerne har fået. Den skulle kunne nøjes med den pristalsregulering, som i øvrigt har fundet sted.

Der foreslås indført en skærpet beskatning af dødsboer. Jeg synes, at der, særlig hvad angår indtægten, kan være grund til varsomhed. Det er en stor forandring, der sker i en families økonomiske forhold, når familieforsørgeren falder bort, og selvom der har været en betydelig indtægt året i forvejen, er det ikke sikkert, det er så let at udrede skatten, når indtægten falder. Efter de gældende regler kan skatten ved dødsfald straks reguleres, men så vidt jeg forstår de bestemmelser, der nu er foreslået, vil man ikke gå med til en sådan regulering; man vil have skat af hele indtægten. Hvor der er en formue at tage af, kan pengene naturligvis udredes, men det kan blive meget besværligt, hvis der ikke er nogen videre formue og indtægten går ned. Jeg mener derfor, det er nødvendigt med en bedre udformning og en afklaring, men lovforslaget bliver vel heller ikke vedtaget i denne omgang. Jeg gør blot opmærksom på det.

Et spørgsmål, som har optaget sindene i mange år, er spørgsmålet om, hvorvidt skattefradragsretten skal bibeholdes eller afskaffes. Man er i det foreliggende lovforslag gået en middelevj, idet man foreslår, at kommuneskatten og kirkeskatten kan fradrages, medens statsskatten ikke mere skal kunne fradrages, med den begrundelse, at kommuneskatten er forskellig. Men inden for kommunebeskatningen arbejder man med en slags udligning, så det bliver lidt indviklet, når disse to ting sammenholdes.

Der kan siges noget til fordel for at op-